

forslaget, at man har ment det rigtigt, ikke mindst af Hensyn til Børnene, men ogsaa fordi man ikke tror, der er Grund til at nære nogen Frygt for, at de særlig velstillede skulde beslægtede Hospitalspladsen paa de bestaaende Anstalter. Medens jeg ønsker, at alle kunde faa Adgang til disse Hospitaler uden Hensyn til deres økonomiske Evne, maa jeg dog være noget betænkelig ved at tage denne fortrinsvise Ret bort fra de fattigste, saa længe der ikke er skaffet Sikkerhed for, at den fornødne Plads haves, thi jeg tror, at de daarligst stillede vil føle det som en Uret, at den Forret, de hidtil har haft, berøves dem. De mener selvfølgelig — og deri har de Ret —, at selv om de velstillede ikke hjemme er i Stand til at skaffe sig en lige saa god Pleje eller Kur som den, man kan faa paa Anstalterne, er de dog bedre stillede end de fattigste, der bor i usunde Lejligheder, og som heller ikke kan skaffe sig den sunde og gode Ernæring, som de skal have, og som i det hele taget vanskeligt kan spare sig for det Arbejde, de nødvendigvis skulde spare sig for, hvis de skal blive helbredet. Saa længe man ikke har Garanti for, at alle kan optages paa disse Anstalter, mener jeg derfor, at det er urigtigt at berøve den fattigste Del af Befolkningen den forlods Ret, den hidtil har haft. I et Forhold som dette, hvor Staten og ligeledes Kommunerne ofrer betydelige Midler, bør man først og fremmest drage Omsorg for, at den fattigste Del af Befolkningen kan faa Del i disse Goder, men hvis der fra Ministeren kan fremkomme en Udtalelse om, at man er gaaet til denne Ændring i Bestemmelserne, fordi der haves Sikkerhed for, at den fornødne Plads er til Stede, skal jeg med Fornøjelse gaa med til den foreslaaede Ændring. Men hvis man fra Ministeriets Side maa erkende, at der til Tider er Pladsmangel paa disse Anstalter, er jeg betænkelig ved at berøve den daarligst stillede Del af Befolkningen den fortrinsvise Adgang, som Loven hidtil har hjemlet dem.

Det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard), som talte paa Venstres Vegne, var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om de foreslaaede Takstforandringer, og herom vil ogsaa jeg sige et Par Ord. Det er klart, at de Takster, som blev fastslaaet i Loven af 1912, ikke længere kan være tilstrækkelige, og det er derfor ogsaa rimeligt, at man nu i det foreliggende Lovforslag forhøjer dem. Men den foreslaaede Forhøjelse forekommer mig at være for ringe. Gennemgaaende drejer det sig,

saa vidt jeg kan se, kun om en Forhøjelse med saadant noget som 50 Øre om Dagen paa de forskellige Anstalter, og det strækker slet ikke til til at dække Merudgiften. Naturligvis slet ikke under den nuværende Situation, men jeg tror heller ikke under normale Tilstande, i alt Fald ikke de normale Tilstande, man kan tænke sig, naar de nuværende ekstraordinære hører op. Det er vanskeligt i det hele taget at sige noget bestemt om, hvorledes det vil forme sig, men alle mener dog, at vi neppe kommer ned paa det Priseniveau, vi havde før Krigens. Jeg tror derfor, de her foreslaaede Forhøjelser er for smaa. Ser man saaledes paa de almindelige Tuberkulosesanatorier, er Taksten her i Loven ansat til 3 Kr. 50 Øre for voksne og 3 Kr. for Børn. Jeg har søgt Oplysning om, hvorledes det i Øjeblikket stiller sig med Udgiften paa Nationalforeningens Sanatorier, og det viser sig da, at Driftsudgiften der for 1917—18, uden Renter og Afdrag, var 4 Kr. 32 Øre og, hvis man regner Renter og Afdrag med, naar op til 4 Kr. 80 Øre pr. Sygedag. Det er altsaa paa Sanatorierne for voksne. Men ser man paa Børnesanatoriet, altsaa Julemærkesanatoriet, viser det sig, at Udgiften pr. Sygedag, uden Renter og Afdrag, i 1917—18 var 4 Kr. 63 Øre og med Renter og Afdrag over 5 Kr. daglig. Det er ganske vist under den ekstraordinære Situation, men det er dog ikke for indeværende Regnskabsaar, og efter hvad jeg har faaet oplyst, vil Udgiften blive betydelig højere for indeværende Regnskabsaar end for 1917—18. Jeg tror, Nationalforeningen driver sine Sanatorier yderst billigt, og det viser sig ogsaa, ved en Sammenligning f. Eks. med Boserup Sanatorium, der drives af Københavns Kommune, at Udgiften pr. Dag der er for 1917—18 6 Kr. 50 Øre, Renter og Afdrag ikke indbefattede. Det vil altsaa ses, at hvis det lægges til Grund, vil de her foreslaaede nye Takster ikke kunne dække mere end omtrent Halvdelen af den virkelige Udgift.

I § 6 fastsættes det, at Staten skal yde $\frac{3}{4}$ af de Udgifter, som medgaar paa disse Anstalter. Det er jo meget godt, men den Bestemmelse forringes i væsentlig Grad, ved at man har disse faste Takster. Det bliver altsaa i Virkeligheden ikke $\frac{3}{4}$ af den virkelige Udgift, men for Tiden kun $\frac{3}{4}$ af Halvdelen af den virkelige Udgift. Nu kan man maaske sige, at det gør ikke saa meget, i hvert Fald ikke for Nationalforeningens Vedkommende, fordi den faar sit